

Tekster: Es 40,1-8, 2 Kor 4,5-10, Luk 1,67-80

Salmer: 644 Skyerne gråne, 88 Hør det, Zion, 644 Aldrig er jeg (mel. Berggreen), 80 Tak og ære, 438 Hellig,

79.6 Velsignet være Gud, vor drot, 91 Store Gud og

Det er noget helt forunderligt at stå med et lille nyfødt barn i sine arme. Så lille og spædt det er, rummer det dog alt det i sig, der med tiden skal udfolde sig og gøre den lille til den person det en gang skal blive. På en måde er personen og personligheden der allerede. Men på den anden side er det jo ikke til at vide, når man står med sådan et lille nor, hvordan tilværelsen vil forme sig for ham eller hende. Og nok har vi jo sikkert de grundlæggende karaktertræk i os fra fødslen, som kommer til at kendetegne os livet igennem. Men hvilke personer vi som voksne bliver til afhænger jo også i høj grad de påvirkninger, den medgang og den modgang vi kommer ud for gennem livet. Og allermest tror jeg den måde, vi kommer til at udfolde os i livet på afhænger af om vi gennem vores opvækst er blevet elsket af de mennesker, vi er afhængige af eller ej. Om vi skal være åbne og tillidsfulde eller indesluttede og mistroiske, det afhænger i høj grad af om de grundlæggende erfaringer, vi har gjort, har været erfaringer af kærlighed eller erfaringer af ligegyldighed eller modvilje.

Det lille barn, Johannes, som Zakarias står med i sine arme, var på flere måder bestemt til en helt særlig skæbne. Allerede før barnets

undfangelse havde Gud lagt beslag på barnet. For før barnet blev til, havde Zakarias, mens han gjorde tjeneste i templet haft et syn: en Guds engel havde stået foran ham i templet og sagt ham, at hans kone Elisabeth skulle føde et barn. Og barnet skulle gennem sit liv være underlagt nogle helt bestemte regler. Han måtte aldrig nogen sinde drikke vin eller anden form for alkohol. Og når han blev stor, skulle han leve som eneboer i ørkenen. Han måtte ikke gå i almindeligt tøj, men skulle være klædt i en kappe af kamelhår og han måtte ikke spise almindelig mad, men skulle leve af, hvad han kunne finde: græshopper og vilde biers honning. Men også på en anden måde stod det på forhånd klart, at Johannes ville få en anden opvækst end så mange andre. Han var gammelmandsbarn for begge hans forældre var da han kom til verden højt oppe i årene.

Nok vidste Zakarias, at hans nyfødte søn var et helt specielt barn med en ganske særlig skæbne. Han vidste at han skulle være forløber og profet for den Messias, Gud nu ville sende til verden for at sprede himmelsk lys og glæde blandt mennesker, hvis liv var præget af modgang og lidelse. Men han vidste ikke, hvilket barbarisk endeligt hans søn skulle få. Havde han vidst det, havde det nok også været svært for ham at synge den lovsang Lukas i dagens evangelium citerer ham for. For Johannes kom ganske rigtigt til at leve sit liv i ørkenen, hvor han kaldte folk til omvendelse. Og når folk tog hans forkyndelse til sig døbte han dem i Jordanfloden. Men somme tider forlod han også ørkenen, når han syntes at folk andre steder i landet trængte til en opsang. Således kom han også til kongen, Herodes Antipas, og Johannes bebrejdede ham i meget direkte vendinger, at han havde hugget sin brors kone og nu havde

hende som elskerinde. Kongen blev vred og lod Johannes kaste i fængsel. Og da kongen havde fødselsdag dansede hans steddatter Salome for gæsterne ved festen. Kongen blev så begejstret over Salomes dans, at han lovede at give hende hvad som helst, hun ville bede om, som tak. På opfordring af sin mor, kongens elskerinde, bad pigen om at få Johannes Døbers hoved på et fad. Og så blev Johannes halshugget. Og det afhuggede hoved blev bragt til Salome på et fad. Så Johannes Døberen hvis liv var knyttet så tæt til Jesu liv og som ligesom Jesu liv var viet til at tjene Gud, fik også ligesom Jesus en frygteligt dramatisk død i en tidlig alder. Og mens Johannes frygtelige død endnu var skjult, da Zakarias jubede over hans fødsel, så blev Jesu forfærdelige endeligt varslet allerede da han som otte dage gammel blev bragt til templet for at blive omskåret og den gamle Simeon sagde til Maria, at hendes barn ville blive årsag til at et sværd skulle gennembore hendes sjæl.

Heldigvis er det skjult for os, når vi står med et lille nyfødt barn i armene, hvordan dets liv vil forme sig. Men man kan godt fristes til at spørge, hvorfor den periode i året vi har gjort til hyggen og fredens tid frem for nogen skal knyttes sammen to barneskæbner, der blev alt andet end fredelige og hyggelige? Ja, i forbindelse med Jesu fødsel var det jo endda sådan at netop hans fødsel så snart den blev kendt udløste en rædselsfuld massakre på de spæde drengebørn i Bethlehem og omegn, fordi kong Herodes anså Jesu fødsel for en trussel mod sin egen magt.

Når Jesu fødsel knyttes sammen med den folkelige jul som en glædesfest og hyggetid. En tid hvor der spises og drikkes rigeligt. Så

er det bestemt ikke fordi Jesus, og da slet ikke Johannes, i deres liv og ord omgiver sig med særlig hygge og mæthed. Men det er fordi vi i vores fejring af julen foregriber resultatet af Johannes Døberens og Jesu liv, virksomhed og skæbne.

Johannes Døberen kommer til verden for at kalde sin samtids mennesker til et liv med Gud som øverste autoritet og dybeste grund. Jesus kommer til verden for at gøre dette liv til virkelighed og hjælpe mennesker til at leve det ved at fortælle og vise os, at vi i vores liv allerede før vi gør noget eller beslutter os til noget er omsluttet og båret af Guds kærlighed. Det er ikke os der vælger Gud, det er Gud der vælger os. Jesus lever så at sige det liv for os, som Johannes kalder os til: livet med gud som den selvfølgelige forudsætning og det mål alt stræber frem mod. Gud som den magt, der i sin kærlighed har ladet os blive til og som følger os med sin kærlighed hvert øjeblik, vi er til og også når vi ikke længere er til undtagen i hans kærlighed.. Og fordi det liv, Gud giver os, bliver et liv, der kommer til at rumme ikke bare det, vi mennesker længes efter: tryghed og fællesskab, men også det vi frygter mest: ensomhed, udstødelse, angst, fysisk smerte og død, men samtidig et liv, der efter at det er underkastet smerte og død løftes ud af døden ved Jesu opstandelse og himmelfart til Guds herlighed, så bliver specielt Jesu liv, død og opstandelse et tegn der fortæller os, at Gud har greb om vores liv og den verden, vi lever i, og at selvom det kan se rigtigt sort ud og selvom alt kan bryde sammen og gå i stykker, ja selvom vi kan opleve smerte, som vi slet ikke kan bære, og selvom vi kan dø fra hinanden, så er vi stadig båret og omsluttet af Guds

kærlighed, og Gud vil i sin kærlighed sørge for at det ender godt med os.

Det er også grunden til, at vi kan lade vor sjæl fyldes af glæde, når vi står med et lille nyfødt barn i vore hænder. For nok kan barnet i sit liv trues og rammes af alt muligt ondt, som også barnet Johannes, som vi har hørt om i dag blev det. Men trods alle farer og trods alt ondt må vi tro, at Guds kærlighed er mægtigere og stærkere end alle onde magter og at hvert eneste liv der bliver til i sidste ende er frugt af Guds kærlighed og hører hjemme i Guds evige glæde. Det er også derfor vi fejrer jul. Vi tror at det er glæde, fred og kærlighed, der er endemålet for alt. Og det er det, vi efter fattig evne prøver at foregribe i vores fejring af julen.

Amen.